Judecătoria Chișinău, sediul Centru, Judecător Alexandru Mardari

Dosarul nr. 2r-1642/26
(2-26095430-02-2r-04082026)

D E C I Z I E

6 august 2026 **municipiul Chișinău**

**Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru**

Având în componența sa:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Eleonora Badan-Melnic și Roman Pascari

examinând, în lipsa părților, recursul declarat de avocatul Andrușciac Victor, în interesele recurentei Cazacu Felicia, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 28 iulie 2026, prin care s-a respins cererea depusă de Cazacu Felicia cu privire la aplicarea măsurilor de protecție a victimelor violenței în familie, -

A C O N S T A T A T:

ÎN FAPT

1. La data de 28 iulie 2026 Cazacu Felicia a depus o cerere cu privire la aplicarea măsurilor de protecție a victimelor violenței în familie.

2. În motivarea cererii și în ședință de judecată a indicat că Cazacu Felicia și Lis Victor sunt foști concubini, iar Tataru Eugenia este actuala concubină a lui Lis Victor.

3. Comunică faptul că la data de 20 iulie 2026, în momentul care s-a prezentant la apartamentul lui Lis Victor a fost agresată de Tataru Eugenia care a tras-o de păr, iar Lis Victor i-a aplicat o lovitură cu palma pe față, fapt pentru care a solicitat ajutorul poliției.

4. Ca urmare a intervenției colaboratorilor de poliție, Cazacu Felicia a depus o plângere asupra acțiunilor lui Lis Victor și Tataru Eugenia.

5. Solicită a fi eliberată o ordonanță de protecție pe un termen de 6 luni.

6. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 28 iulie 2026 s-a respins cererea depusă de Cazacu Felicia cu privire la aplicarea măsurilor de protecție a victimelor violenței în familie.

7. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 30 iulie 2026, avocatul Andrușciac Victor, în interesele recurentei Cazacu Felicia, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 28 iulie 2026, solicitând admiterea recursului. Casarea încheierii din

28 iulie 2026 a Judecătoriei Chişinău, sediul Centru, pe cauza civilă nr. 2o/pr-379/26. Pronunţarea unei decizii noi prin care să fie admisă integral cererea depusă de Cazacu Felicia privind aplicarea măsurilor de protecţie împotriva acţiunilor lui Lis Victor şi Tataru Eugenia, pe un termen de 6 luni.

8. În motivarea recursului, avocatul Andrușciac Victor, în interesele recurentei Cazacu Felicia, a indicat că respingerea cererii în privinţa lui Lis Victor este netemeinică.

9. La pct. 3 din încheiere, instanţa a consemnat expres declaraţia victimei potrivit căreia „Lis Victor i-a aplicat o lovitură cu palma pe faţă". Cu toate acestea, la pct. 19-20 din motivare, instanţa conchide generic că „nu s-a constatat în mod cert că la acel moment Lis Victor a aplicat careva violenţă faţă de Cazacu Felicia" şi că „nu au fost prezentate careva probe sau explicaţii plauzibile din care ar rezulta un pericol din partea lui Lis Victor", fără a menţiona sau analiza vreuna dintre probele obiective care coroborau direct cu declaraţia victimei: ordinul de restricţie de urgenţă nr. 234, emis la 22 iulie 2026 special în privinţa lui Lis Victor, ca urmare a constatării de către organele de poliţie a unui risc iminent, examinarea victimei la Centrul de Medicină Legală pentru dureri rezultate din incident şi istoricul anterior de violenţă documentat prin ordonanţa de protecţie emisă la 12 iunie 2026 în privinţa aceluiaşi agresor (dosar CJFP nr. 1163).

10. Instanţa nu explică de ce, în pofida acestor elemente obiective de coroborare, a acordat prevalenţă declaraţiei lui Tataru Eugenia — parte interesată, aflată în relaţie de concubinaj cu Lis Victor — potrivit căreia acesta „nu a aplicat violenţa", în detrimentul declaraţiei constante şi consecvente a victimei, coroborate cu actele organelor de poliţie şi ale instituţiei medico-legale. în al doilea rând, respingerea cererii în privinţa lui Tataru Eugenia se întemeiază exclusiv pe constatarea, la pct. 22 din încheiere, că aceasta nu ar avea calitatea de membru de familie faţă de victimă, în sensul art. 3 alin. (2) din Legea nr. 45/2007.

11. Instanţa a reţinut totodată, la pct. 21, în mod expres, că Tataru Eugenia a aplicat violenţă faţă de Cazacu Felicia, dar a considerat că nu se întrunesc criteriile legale pentru calificarea acesteia drept subiect al violenţei. Instanţa a omis însă să analizeze incidenţa art. 3 alin. (1^1) din aceeaşi lege, potrivit căruia „subiecţii violenţei împotriva femeilor sunt agresorul şi victima, inclusiv în cazul în care nu sunt membri de familie", normă invocată expres chiar în cererea iniţială şi aplicabilă independent de existenţa unei relaţii de familie între agresor şi victimă. Or, constatarea instanţei de la pct. 21, potrivit căreia Tataru Eugenia a aplicat violenţă faţă de victimă, era suficientă, prin prisma art. $3(1^1)$, pentru calificarea acesteia drept subiect al violenţei împotriva femeilor, independent de absenţa unei relaţii de familie cu victima.

12. Astfel, consideră că se impune necesitatea casării încheierii atacate, cu emiterea unei decizii noi prin care să fie admisă integral cererea depusă de Cazacu Felicia, cu aplicarea tuturor măsurilor de protecţie solicitate faţă de Lis Victor şi Tataru Eugenia, pe un termen de 6 luni, cu monitorizare electronică.

13. Intimații Lis Victor şi Tataru Eugenia, în termenul fixat de instanța de recurs, nu au depus referință la cererea de recurs.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

14. Art. 426 Cod de procedură civilă:

(3) Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

15. Art. 427 Cod de procedură civilă:

Instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii este în drept: lit. a) să respingă recursul și să mențină încheierea.

16. Art. 278^3 Cod de procedură civilă:

17. (1) Cererile privind aplicarea măsurilor de protecţie în cazurile de violență în familie se examinează de instanţele judecătoreşti conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite în prezentul capitol şi în legislaţia de prevenire şi combatere a violenţei în familie.

18. (2) Instanţa examinează cererea de aplicare a măsurilor de protecţie în cazurile de violenţă în familie cu participarea victimei şi a persoanelor interesate. În calitate de persoane interesate pot fi atrase în proces oricare dintre instituţiile abilitate prin lege cu funcţii de prevenire şi combatere a violenţei în familie, în funcție de circumstanţele individuale ale cazului. Instanța poate dispune audierea victimei prin intermediul videoconferinței.

19. Art. 278^4 alin.(1) Cod de procedură civilă al RM:

Cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se depune de către victimă personal sau prin reprezentant. În caz de imposibilitate a depunerii cererii de către victimă din motive de sănătate, vârstă, din alte motive întemeiate, la solicitarea ei, cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie poate fi depusă în interesele victimei de către organul de poliţie sau organul de asistenţă socială. Cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie în interesele copilului sau ale persoanei în privința căreia a fost instituită o măsură de ocrotire poate fi depusă de autoritatea tutelară, persoana însărcinată cu ocrotirea persoanei aflate sub ocrotire, de procuror sau de orice altă persoană care justifică un interes privind apărarea și protecția personală sau patrimonială a persoanei aflate sub ocrotire şi în lipsa solicitării n partea victimei sau a reprezentantului ei legal.

20. Art. 278^6 Cod de procedură civilă al RM:

(1) După primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, instanţa de judecată dispune imediat citarea victimei și a persoanelor interesate, contactează organul de poliție de la locul aflării agresorului şi solicită informarea acestuia despre procedura iniţiată. Instanţa de judecată poate decide citarea pentru audiere în şedinţă de judecată a presupusului agresor.

(2) La examinarea cererii victimei privind aplicarea măsurilor de protecţie, instanţa de judecată solicită coordonatorului oficiului teritorial al Consiliului Naţional pentru Asistenţă Juridică Garantată de Stat desemnarea neîntârziată a unui avocat pentru acordarea asistenței juridice calificate garantate de stat victimei.

(3) Declaraţia independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanţei de protecţie în caz de pericol iminent de comitere a violenţei fizice. Instanţa de judecată poate solicita, după caz, organului de asistenţă socială sau poliţiei prezentarea unui raport de caracterizare a familiei vizate şi a presupusului agresor. Instanţa de judecată poate solicita şi alte acte necesare pentru

examinarea cererii. La ședința de judecată, victima poate fi însoțită de o persoană de încredere, aleasă de aceasta, care să îi ofere sprijin moral și care are obligația de confidențialitate.
(4) Neprezentarea presupusului agresor la şedinţa de judecată, precum și neprezentarea raportului de caracterizare a familiei vizate și a presupusului agresor sau a altor acte solicitate de instanța de judecată nu împiedică instanţa să examineze cererea.
(5) Audierea presupusului agresor poate avea loc în absența victimei dacă aceasta din urmă solicită acest lucru.

21. Art. 278[7] alin.(1)-(2), (3) Cod de procedură civilă al RM:
(1) Instanţa de judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, o încheiere prin care admite sau respinge cererea.
(2) În cazul admiterii cererii, instanţa emite o ordonanţă de protecţie, prin care aplică agresorului una sau mai multe dintre următoarele măsuri: a) obligarea de a părăsi temporar locuinţa comună sau de a sta departe de locuinţa victimei, fără a decide asupra modului de administrare şi dreptului de dispoziţie asupra bunurilor; b) obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanţă ce ar asigura securitatea victimei, excluzînd orice contact vizual cu ea sau cu copiii acesteia; c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondenţă sau în orice alt mod, cu victima sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea; d) interzicerea să se apropie de anumite locuri: locul de muncă al victimei, locul de studii al copiilor, alte locuri determinate pe care persoana protejată le frecventează; e) obligarea, până la soluţionarea cazului, de a contribui la întreţinerea copiilor pe care îi are în comun cu victima; f) obligarea de a participa la un program special de tratament sau de consiliere, dacă o asemenea acţiune este determinată de instanţa de judecată ca fiind necesară pentru reducerea violenţei sau pentru eliminarea ei; g) limitarea drepturilor în privinţa bunurilor comune cu victima; h) stabilirea unui regim temporar de vizitare a copiilor săi minori; i) interzicerea de a păstra şi a purta armă.
(3) Măsurile de protecţie se aplică pe un termen de până la 6 luni.

22. Art. 2 Legii nr.45/01.03.2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor şi a violenţei în familie:
violenţă în familie – acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, inclusiv prin intermediul tehnologiilor informaționale sau al comunicațiilor electronice, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral;
violenţă împotriva femeilor – act/acte de violență bazat/bazate pe gen, inclusiv prin intermediul tehnologiilor informaționale sau al comunicațiilor electronice, care cauzează sau poate/pot cauza femeii/femeilor vătămare sau suferință fizică, sexuală ori psihologică, inclusiv amenințarea cu asemenea acte, forțarea sau privarea arbitrară de libertate, comis/comise în sfera publică ori cea privată.

23. Art. 3 Legii nr.45/01.03.2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor şi a violenţei în familie:
(1) Subiecţi ai violenţei în familie sînt agresorul şi victima membri ai aceleiaşi familii.

(1[1]) Subiecții violenței împotriva femeilor sunt agresorul și victima, inclusiv în cazul în care nu sunt membri de familie.
(2) Membri de familie, în sensul prezentei legi, sînt:
a) în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii;
b) în condiţia de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, persoanele care se află ori s-au aflat în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj).

24. Art. 12 din Legea menţionată supra:
Victima are dreptul să sesizeze orice caz de violenţă împotriva femeilor şi de violenţă în familie şi să solicite protecţie.

MOTIVAREA INSTANȚEI

25. Analizând legalitatea și temeinica încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate în cererea de recurs, cât și din materiale cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că recursul este neîntemeiat și pasibil de a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din motivele ce succed.

26. Colegiul punctează că, potrivit art. 278[6] alin. (3) din Codul de procedură civilă, declarația independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanței de protecție în cazul existenței unui pericol iminent de comitere a violenței fizice. Prin urmare, specificul acestei proceduri nu permite condiționarea protecției de existența unor vătămări corporale vizibile ori de administrarea obligatorie a unor probe suplimentare declarației victimei. Instanței îi revine însă obligația de a aprecia, prin raportare la conținutul declarației victimei și la circumstanțele concrete ale cauzei, dacă situația invocată relevă existența unui risc real și actual care justifică intervenția preventivă.

27. Totodată, existența unor conflicte ori litigii între persoanele implicate nu conduce, prin ea însăși, nici la constatarea, nici la excluderea existenței violenței. Instanța este obligată să examineze autonom faptele invocate și să stabilească dacă acestea se circumscriu formelor de violență prevăzute de lege și dacă, raportate la circumstanțele concrete ale cauzei, relevă existența unui risc care justifică aplicarea măsurilor de protecție solicitate.

28. Corespunzător, prin prisma art. 9 alin. (1)-(2) Cod de procedură civilă, instanței judecătorești îi revine un rol diriguitor în organizarea și desfășurarea procesului, ale cărui limite și al cărui conținut sânt stabilite de prezentul cod și de alte legi.

29. Pornind de la aceste repere, Colegiul urmează să verifice dacă, prin raportare la declarația Cazacu Felicia, la actele întocmite în urma intervenției organelor de poliție, inclusiv ordinul de restricție de urgență nr. 234 din 22 iulie 2026, precum și la circumstanțele ulterioare incidentului, la momentul examinării cererii persista un risc care să facă necesară aplicarea măsurilor judiciare de protecție solicitate.

30. Colegiul reține că principala critică formulată în recurs în privința lui Lis Victor vizează aprecierea incompletă a materialului probator, recurenta susținând că declarația sa privind aplicarea unei lovituri cu palma la 20 iulie 2026 este susținută de ordinul de restricție de urgență nr. 234 din 22 iulie 2026, precum și de existența unei ordonanțe de protecție emise anterior, la 12 iunie 2026. În consecință, aceste elemente nu pot fi ignorate și urmează a fi apreciate atât individual, cât și în ansamblul circumstanțelor cauzei.

31. Pentru aplicarea măsurilor de protecție nu este suficientă, prin ea însăși, existența unui conflict interpersonal ori a unor divergențe între persoanele implicate. Determinant este dacă faptele invocate și elementele disponibile, apreciate potrivit standardului particular al acestei proceduri, relevă existența violenței ori a unui risc pentru victimă care face necesară intervenția preventivă a instanței.

32. În speță, Cazacu Felicia a relatat că, în cadrul incidentului din 20 iulie 2026, Lis Victor i-ar fi aplicat o lovitură cu palma peste față. Această declarație nu putea fi înlăturată exclusiv prin existența versiunii contrare oferite de Tataru Eugenia, potrivit căreia Lis Victor nu ar fi agresat-o pe recurentă, ci ar fi încercat să le despartă, ci trebuia apreciată în contextul tuturor elementelor rezultate din intervenția organelor de poliție.

33. În particular, instanța de fond a constatat în mod întemeiat că incidentul din 20 iulie 2026, invocat ca temei pentru solicitarea aplicării măsurilor de protecție, a avut loc în contextul încercării lui Cazacu Felicia de a-și recupera bunurile pe care aceasta pretindea că le lăsase la domiciliul lui Lis Victor.

34. În ceea ce privește ordinul de restricție de urgență nr. 234 din 22 iulie 2026, Colegiul constată că prin acesta organul de poliție a reținut că, la 20 iulie 2026, Cazacu Felicia a fost supusă violenței din partea fostului concubin Lis Victor și a apreciat necesară aplicarea imediată a unei măsuri restrictive. Colegiul nu este învestit cu verificarea legalității ordinului respectiv și, prin urmare, îl apreciază ca element relevant al situației existente imediat după incident, fără a substitui constatările organului competent și fără a extinde obiectul prezentei proceduri asupra legalității acestui act.

35. Cât privește susținerea recurentei referitoare la existența unei examinări medico-legale care ar corobora agresiunea reclamată, Colegiul constată că aceasta nu este confirmată de conținutul înscrisurilor anexate la materialele cauzei. Iar actul anexat reprezintă un examen ecografic și nu conține constatări privind existența unor leziuni traumatice ori mecanismul producerii acestora, astfel încât nu poate fi valorificat drept element medical de confirmare a aplicării loviturii invocate de Cazacu Felicia.

36. Prin urmare, circumstanțele stabilite în cadrul examinării cauzei permit calificarea situației drept un conflict concret, determinat de o situație litigioasă privind bunurile, însă nu demonstraeză faptul că Lis Victor a exercitat violență asupra Feliciei Cazacu sau că acesta ar fi manifestat o conduită care să genereze un pericol iminent pentru aceasta.

37. Or, producerea unui conflict între două persoane, în lipsa unor date obiective privind aplicarea violenței sau existența unei amenințări reale și actuale, nu poate constitui temei suficient pentru instituirea măsurilor de protecție.

38. Instanța de recurs reține că sarcina instanței nu constă în a sancționa existența oricărui conflict interpersonal, ci în a verifica dacă circumstanțele concrete relevă acele elemente care justifică intervenția prin mecanismul special al protecției împotriva violenței.

39. În speță, nu s-a stabilit în mod cert că, în cadrul incidentului din 20 iulie 2026, Lis Victor ar fi aplicat față de Cazacu Felicia acte de violență fizică ori psihică și nici că acțiunile acestuia ar fi depășit limitele unui conflict determinat de recuperarea bunurilor.

40. Pentru evaluarea caracterului actual al riscului prezintă relevanță și circumstanțele concrete în care s-a produs incidentul din 20 iulie 2026. Acesta nu a fost determinat de deplasarea lui Lis Victor la domiciliul Cazacu Felicia ori de inițierea de către acesta a unui contact cu recurenta, ci s-a produs după ce Cazacu Felicia s-a prezentat la domiciliul lui Lis Victor în scopul recuperării unor bunuri. Această împrejurare nu justifică și nu înlătură eventuala conduită violentă manifestată în cursul incidentului, dar este relevantă pentru aprecierea probabilității repetării acesteia în lipsa unor contacte ulterioare dintre persoanele implicate.

41. Totodată, după intervenția organelor de poliție și aplicarea ordinului de restricție de urgență nu rezultă din materialele cauzei că Lis Victor ar fi încercat să se apropie de Cazacu Felicia, să o contacteze, să se deplaseze la domiciliul acesteia, să o amenințe ori să exercite alte acțiuni de natură violentă în privința sa. Prin urmare, în intervalul relevant pentru examinarea cererii, măsura preventivă aplicată de organul de poliție și-a realizat scopul imediat, nefiind relevate manifestări ulterioare din partea lui Lis Victor care să indice persistența ori escaladarea conduitei ce a determinat emiterea ordinului.

42. Colegiul subliniază că absența unor noi manifestări violente pe durata ordinului de restricție nu poate fi interpretată, în sine, ca dovadă a inexistenței riscului care a justificat emiterea acestuia, întrucât tocmai prevenirea repetării violenței reprezintă finalitatea unei asemenea măsuri. Această împrejurare este însă relevantă pentru evaluarea necesității unei protecții judiciare suplimentare atunci când, coroborată cu circumstanțele producerii incidentului și cu conduita ulterioară a persoanei vizate, nu sunt identificate elemente concrete care să indice reluarea contactului, încălcarea restricțiilor impuse ori continuarea sau escaladarea conduitei violente.

43. În speță, această legătură nu a fost demonstrată în privința lui Lis Victor. Faptul că între foștii concubini a existat un conflict nu permite, în lipsa altor elemente, prezumarea automată a existenței unui risc viitor de violență. În caz contrar, orice divergență apărută între persoane care anterior au conviețuit ar putea fi calificată drept situație de violență în familie, fără ca instanța să verifice existența efectivă a riscului și circumstanțele concrete ale acestuia.

44. Referitor la circumstanța că în cadrul ședinței de judecată s-a confirmat aplicarea violenței de către Tataru Eugenia față de Cazacu Felicia, instanța de recurs reține că această împrejurare, deși relevantă sub aspect factual, nu conduce automat la concluzia că sunt întrunite condițiile pentru aplicarea mecanismului juridic al protecției împotriva violenței în familie sau împotriva femeilor.

45. Este necesară o delimitare între faptul obiectiv al unei conduite violente și încadrarea juridică a acestei conduite în domeniul violenței în familie sau al violenței împotriva femeilor.

46. Prin urmare, chiar dacă în cadrul unui conflict concret s-a stabilit că o persoană a recurs la violență față de o altă persoană, instanța este obligată să verifice dacă între acestea există relația juridică prevăzută de lege și dacă actele săvârșite se circumscriu noțiunii legale relevante.

47. În speță, instanța de fond a constatat că între Tataru Eugenia și Cazacu Felicia nu există relații de familie sau relații asimilate acestora, astfel încât nu este întrunită premisa necesară pentru calificarea conduitei respective drept violență în familie.

48. Or, pentru calificarea unei conduite drept violență împotriva femeilor nu este suficient faptul că persoana vătămată este femeie. Potrivit definiției legale, este necesar ca actul de violență să prezinte caracterul bazat pe gen specific acestei forme de violență, circumstanță care trebuie stabilită prin raportare la natura conduitei, contextul în care aceasta s-a produs și celelalte împrejurări relevante ale cauzei.

49. În acest context, Colegiul nu poate reține susținerea recurentei potrivit căreia prima instanță ar fi respins cererea în privința Tataru Eugenia exclusiv pentru motivul că aceasta nu este membru de familie al Cazacu Felicia. Din pct. 21–23 ale încheierii contestate rezultă că instanța a examinat distinct și posibilitatea calificării conduitei drept violență împotriva femeilor, reținând expres că, deși Tataru Eugenia a exercitat un act violent asupra recurentei, materialele cauzei nu relevă elemente care să indice caracterul bazat pe gen al acestei conduite.

50. Or, pentru calificarea unei conduite drept violență împotriva femeilor nu este suficient faptul că persoana vătămată este de sex feminin. Este necesar ca violența să se înscrie în sfera relațiilor și a criteriilor juridice specifice acestei forme de violență, inclusiv sub aspectul caracterului bazat pe gen, atunci când aceasta reprezintă elementul distinctiv al protecției solicitate.

51. În prezenta cauză, din materialele examinate rezultă că incidentul dintre Tataru Eugenia și Cazacu Felicia s-a produs în contextul conflictului survenit cu ocazia prezentării Cazacu Felicia la domiciliul lui Lis Victor pentru recuperarea unor bunuri. Materialele cauzei nu relevă însă elemente din care să rezulte că actul violent exercitat de Tataru Eugenia a fost determinat de faptul că Cazacu Felicia este femeie, de un raport de putere bazat pe gen ori de alte circumstanțe care să permită calificarea conduitei respective drept violență împotriva femeilor în sensul Legii nr. 45/2007.

52. Așadar, nu orice act de violență exercitat asupra unei femei constituie, în mod automat, violență bazată pe gen și, respectiv, violență împotriva femeilor în sensul normelor speciale de protecție. Pentru o asemenea calificare este necesară stabilirea elementelor specifice prevăzute de lege.

53. Prin urmare, deși unele considerente ale primei instanțe referitoare la incidentul din 20 iulie 2026 nu reflectă integral semnificația ordinului de restricție de urgență nr. 234 din 22 iulie 2026, această insuficiență a motivării nu este de natură să determine casarea încheierii, întrucât aprecierea cumulativă a materialelor cauzei nu conduce la o concluzie diferită asupra necesității măsurilor judiciare de protecție solicitate.

54. În aceste circumstanțe, criticile recurentei nu sunt de natură să determine casarea încheierii contestate. Elementele invocate în recurs, inclusiv declarația Cazacu Felicia, ordinul de

restricție de urgență nr. 234 și existența ordonanței de protecție anterioare, au fost apreciate în ansamblul circumstanțelor cauzei, însă nu demonstrează că, la momentul examinării cererii, persista din partea lui Lis Victor un risc care să facă necesară emiterea ordonanței de protecție solicitate. În ceea ce privește Tataru Eugenia, actul violent constatat nu întrunește, prin circumstanțele rezultate din materialele cauzei, elementele violenței în familie ori ale violenței împotriva femeilor în sensul Legii nr. 45/2007.

55. Prin urmare, criticile formulate în recurs nu sunt înlăturate pentru lipsa unor elemente care să confirme existența incidentului din 20 iulie 2026, ci pentru că, apreciate în ansamblul circumstanțelor cauzei și al conduitei ulterioare a persoanelor implicate, acestea nu demonstrează necesitatea instituirii unei protecții judiciare suplimentare față de Lis Victor, iar în privința Tataru Eugenia nu permit încadrarea conduitei constatate în domeniul de aplicare al mecanismului special de protecție invocat.

56. În consecință, Colegiul conchide că argumentele recursului nu justifică casarea încheierii contestate. În privința lui Lis Victor, deși incidentul din 20 iulie 2026 a determinat în mod justificat intervenția preventivă imediată prin emiterea ordinului de restricție de urgență, aprecierea cumulativă a circumstanțelor cauzei nu relevă persistența ori escaladarea ulterioară a unui risc care să facă necesară emiterea ordonanței de protecție solicitate. În privința Tataru Eugenia, deși a fost constatată exercitarea unui act violent asupra Cazacu Felicia, lipsa raporturilor de familie dintre acestea exclude calificarea faptei drept violență în familie, iar materialele cauzei nu relevă elementele necesare calificării acesteia drept violență împotriva femeilor în sensul Legii nr. 45/2007. În aceste condiții, soluția de respingere a cererii este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi respins, cu menținerea încheierii primei instanțe.

57. În esență, recursul pornește de la existența unor conflicte între persoanele vizate și încearcă să deducă din această împrejurare existența unui risc de violență. Or, o asemenea concluzie nu poate fi acceptată în lipsa unor elemente probatorii care să demonstreze în mod rezonabil caracterul actual și iminent al pericolului.

58. În consecință, instanța de recurs conchide că soluția instanței de fond este legală și întemeiată, fiind rezultatul unei aprecieri coroborate a declarațiilor persoanelor audiate și a actelor întocmite de Inspectoratul de Poliție Botanica. Întrucât nu s-a stabilit existența unei bănuieli rezonabile privind un pericol iminent de aplicare a violenței psihice sau fizice față de Cazacu Felicia, iar în privința lui Tataru Eugenia nu sunt întrunite condițiile juridice pentru calificarea raportului dintre părți drept violență în familie sau violență împotriva femeilor, recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii instanței de fond fără modificări.

59. În conformitate cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de avocatul Andrușciac Victor, în interesele recurentei Cazacu Felicia.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 28 iulie 2026, emisă la cererea înaintată de Cazacu Felicia cu privire la aplicarea măsurilor de protecție a victimelor violenței în familie.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul: Valeriu Arhip

Judecătorii Eleonora Badan-Melnic

Roman Pascari